

Dại Khờ

Xuân Diệu

Người ta khổ vì thương không phải cách,
Yêu sai duyên và mến chẳng nhằm người
Có kho vàng nhưng tặng chẳng tùy nơi,
Người ta khổ vì xin không phải chỗ.

Đường êm quá ai đi mà nhớ ngó,
Đến khi hay gai nhọn đã vào xương.
Vì thả lỏng không kèm chế dây cương,
Người ta khổ vì lui không được nữa